

sayı: 2

eylül 2025

fanzin nar

nar bu, emek ister.

NAR FANZİN



Nar Fanzin - Sayı 2

Basım Tarihi Eylül 2025

Basım Yeri Ankara

Kapak Görseli Angelo Maggi

 fanzinar@gmail.com

 [nar_fanzin](https://www.instagram.com/nar_fanzin)

 narfanzin.com

NAR FANZİN



Manifesto

Üretmek uğruna çıktığımız bu yolda her birimizin capcanlı ayrı birer nar danesi olduğunun bilincindeydik aslında. Her ne kadar birbirimizden farklı kişiliklerde ayrı bireyler olsak da her birimiz ortak bir gaye altında toplandık: sanat üretmek. Ve farklı nar daneleri bir araya gelip kanlı canlı bir nar oluşturdu. Ancak diğer meyvelerden farklı olarak bu'nu didiklemek gerekiyordu, teker teker tüm daneleri ayıklamak, içindeki ince beyaz zardan temizlemek, elinin boyanmasına müsaade etmek ve o lekenin geçmeyeceğinin bilincinde olarak hareket etmek. İşte belki de buydu bizi heyecanlandıran. Ürettiğimiz sanat da, şiirimiz de bir nar. Gelişigüzellikten uzak, emek kokan, elimizi boyayan, didiklenmeyi gerektiren türde bir sanat. Yemenin zahmet istediği bir meyve. Şimdi bu narı sana uzatıyoruz. İçindeki her danede bir emek, bir düşünce, bir ses var. Ellerin belki biraz boyanabilir ama bizce iyi bir sanat zaten leke bırakmalı. Neticede *nar bu, emek ister*.

Şevval Özdemir

Çöl

yıllar önce yapılan antlaşma uyarınca
ölü yiyicilere cesetler sunar onursuzlar
günahlarını böyle saklarlar

hayaletimi çarmıha gerdi eli kanlı caniler
kelimelerim ağızlarına sakız
iftiralar ellerine dirgen
zor kurtardım kendimi linçten
ilk dördünler yeniyı, hilaller son dördünleri kovalarken
sürün sürün süründüm
düştü maskem geride
gömleklerim, takılarım, postürümle birlikte
tek hayalim bir avuç su ve bir gölge
zira güneş körükle gider şuursuzların deliliklerine
çıplaktım varırken kumların giyindiğı cennet bahçesine
açmış palmiyeler avuçlarını, kızgın güneşin azabından sakınır aşıkları
ama gel gör ki yokmuş kaderimde suyun bir damlası
acımasız kader kurutmuş güzelim *pınarı*
canlandırmaya çalıştım ama kurak gözyaşlarım

akbabalar turluyor tepede
yol tarifi sağlamış kumullara sızan kan
konum ölü bir vahanın dudağı
kalmasın duymayan bu bir şölen çağırısı
gömeceğiz etli butlu manwhore'dan arda kalanı

-zira, barış.

Göğ e Tutunamayan Düşler

Çocuk balonları gibiydik;

İçten, ince bir lateksin geriliminde taşıdığı

En küçük rüzgârda bile titreşen umudun dalgası.

Dıştan, renkli düşlerin savunmasız yeline karışarak sunulan

Bir tutam sevincin bir damla hü zün boyası.

Çocuksu ellerin şefkatinden sıyrıldığımız o vakit,

Çözülür ayaklarımız yerin görünmez iplerinden.

Rüzgârın kimsesizliğine emanet edilenler sonsuzluğa düalist;

Martıların umutla çizdiği ebrunun soğuk renklerine savrulurken.

Rousseau üflese de bizi, gökyüzüne nakşettiği bulutlu satene,

Yitip gideriz bu tümdengelen maviliğ in belirsizliğinde.

Bir anlığına çocukça bir sevinçle yükselsek de göğ e,

Sessiz bir çiy tanesi misali, sü zülerek ineriz *son valsin*

şerbetli ezgisinde.

Zira yüksekte atılan yargılayıcı bakışların alçak basıncında,

Şişerek genişler; ince bir tınıya dönüşüp patlar ve dağılırız.

Cebimizi doldurup delen yüzlerce saydam sikkelerin buyruğ unda,

Ne toprağ ın ne de göğ ün affettiğ i bir iz bırakırız.

Peki biz mi koparırsınız bu duyarlı ipimizi toy ellerin sıcaklığından;
Yoksa tutan mı yetim bırakır bu renkli düşleri bilinçsizce uzağa?
Belki de Tanrı'nın saatinde geciken bir *jetlag*' iz, meleğin rötârından...
Kehanetteki gibi geç de kalabiliriz her Anka'nın doğumuna.

Bir küllü pembeli sen,

Bir küllü kırmızı da ben...

Çocuk balonları gibi göğe ulaşamadan sönmüş iki hayaliz biz.

Işık Tanışman

11.44

Find me in the moonlight gaze,
In the middle of the dark
I will come to you in the sunrise phase,
While the road is still bright.
Paths were crossed
Crossing between the lines.
Something has replaced my mind
Did I go too far?

Cey



Fotoğraf: Nğit Burak Yılmaz

Bloomsbury’de Akşamüzeri

I

Kimse beni tanımıyor
Kaldırımdan bir hayalet gibi geçiyorum
Hayaletlerin en yorgunuyum

Çocuk kitaplarından fırlamış
kristal ağaçlar...

Rüzgâr, parlak, sarı yaprakları topluyor
ve girdaptan bir taç yapıyor
Çin kırmızısı kapılı evin üstüne –
durdum onlara bakıyorum

İnsanlar geçiyor
Caddeler, tropik sahillerin sabah sessizliğinden
çok uzak,
İnce dalgaların kayığı tatlı dürtüşünden.
Viktorya evlerinin bacaları
eski ev sahiplerinin taşlaşmış bedenleri gibi dimdik
‘Please.’ diyorlar
‘Please.’
Bir şey istiyorlar, yâhut istemiyorlar.

Bir alışveriş çantası sürüklüyorlar.

Ortopedik ayakkabılarıyla,
taklit edemeyeceğim mükemmellikte yürüyorlar;
çeneleri, yünlü şallarına gömülmüş,
elleri yaşlı hanımlar

Bir sonuca varıyor ve diyorum ki:
Yaşamak, denenen bir şeydir.

Söylediklerimi not etti *uzman*
Sonsuza kadar olamayacak şeylerden bahsetti
Olamayacak bir sürü şeyden
ve olamayacak daha başka şeylerden...

Metal bellekte
rapor edilmiş bir dosya olarak duruyor,
Aleyhime kullanılacağımdan korkuyorum.

II

Gray's Inn Caddesi

Merak ederim nasıl kaybetmişlerdir akıllarını
Büyük şehrin parmakları kopuk, topal güvercinleri
Kaldırımlarda
çamur yeşili, üzüm moru
rüyâ izleri...

Senem Gökel

Presmakinesi

Varolmayışsal bir yuvarlanış
nar tanelerinin tek tek ezilişi
ve sadece
kan girişi
vücudumuzun ayak tabanından
gözümüzün karanlığına kadar

ne sen de ben varım
ne ben de sen yoksun
yuvarlanıp gidiyoruz
presmakinesinin
sallanan kapaklarının arasına
preslendikçe birbirimize geçiyoruz
her bir uzvumuz birleşiyor
kürek kemiğin boynuma giriyor
uyluk desen bacaklarımın arasından kayıp gidiyor

Hiçbir mahremlik kalmıyor
yırtık dudaklarımızın arasında
nefes almayı bekliyoruz
o ıhlamur nefsi çeksek
kendimize gelicez
ama
ben yanıyorum
yanık ıhlamurların arasında
sen ise
şifa buluyorsun
her bir nefeste

bedenlerimiz ancak böyle buluşuyor
birleşiyoruz haysiyetsizce

zelaus

اقرار

پلک هایم منتظر نمی مانند دیگر
زمستان همیشگیست
در تمام تنم
هیچ جا نیستی
اما من
در همه ی خیابان ها و عبور
می بینمت
چشم هایت صداقت ایینه ها
شانه ات
استواری کوه
دست هایت گرمی تر از
خورشیدها
همه جا بشارت فردا فردا فردا
هیچ جا نیستی
التیام دردها
واژه واهی بود
شاید
تنها بوسه ها مرهم اند
برای زخم های زمان
اما دیگر
لب هایم
لبخند هیچ قلبی را
... باور نمی کند

Sophia Jamali Soufi – Iran

İtiraf

(Şiirin Türkçeye çevrilmiş hali)

Göz kapaklarım artık beklemiyor
Kış kalıcıdır
vücudumun her yerinde
hiçbir yerdesin
ama ben
Bütün sokaklarda seni görüyorum
Gözlerin aynaların dürüstlüğüdür
Omzunuz dağın sağlamlığıdır
Ellerin güneşten daha değerli
Yarının ışığını müjdeliyorlar
hiçbir yerdesin
Acıları iyileştirmek işe yaramaz bir kelimeydi
Belki
Sadece öpücükler merhemdir
Zamanın yaraları için
Ama dudaklarım artık hiçbir kalbin gülümsemesine
inanmıyor...

Sophia Jamali Soufi – İran



*Dijital Çizim: Eftelya
Bülent Deniz Akbostancı*

Ölü Kelebekler

Canım çok acıyor bazen.
Korkmuyorum hiç.
Çok şükür.

Kalem kağıdı deliyor, kelimelerin gücünden.
Ölü kelebekler cam çerçevenin ardında,
Hapsolan güzelliğin beyduleğini gösteriyor bana.
Ve yıkılan tuğlalar görüyorum tozlu hatıralarımda:
Bana niçin büyüyemediğini gösteriyor “yetişkinlerin”
Ve bakıyorum hüznle gülümseyerek onlara
Hapsolan güzelliklerini gösteren odalarda.

Ve yarın geldiğinde, biz de gidelim anne.
Herkesin gittiği o yere
Uzak diyarlardan kalma şehirler ve
Limon kolonyası dökülmüş örtüler.

Bizde gidelim anne,
Böylece unuturuz kendimizi
Ve mutlu ederiz
Hapsolan kelimelerde bedenlerimizi.

Özge Şevval Güler

Sevgilerimle

kořtum
yaşanmamış sevdaların peşinden
kazanan sen oldun
kaybeden ben
direneceęim inatla

her adım atışta
adın aklımda
nerden nasıl girdin
benim ruhuma
parmaklarım üşür avuçlarımda

hasretim sesine
sen yoktun sesin yoktu
sensiz doğdum güne
kıpırtıların vurur
hem de yüreęimde

karanlıkta
ışığımdın
dolunayla
yıldız olup düşerdin yastığıma
sensiz geçmez gecelerim

gece gelir dostlar
aşklarda gece
ben seni hep tek geçtim
aşkım dedim ağladım gizlice
sevgilerimle

Cemal Karsavran

Sen, Ben, Hiç

gölgemi süpürüyorlar sokağın başında
kaçasım yok ama
maskelerim düşse bile alasım yok
benim takatim, zavallım

sen, ben, biz neredeydik
dumanın ucundan gördüm oysa seni
dağılıp gittin ama
küller döküldü yere

koca şehir el sallıyor bana
ben seni görüyorum yalnız
gitsen bile
hatta yoktun belkide

açık balkonda rüzgar ile yalnız oturdum
o tüttü, ben yandım, sen kayboldun
sana muhtaçtım
farkına geç vardım olmadığının

acısı boğazımı yaktı
midemi bulandırdı
karanlık oldu her yer

farkına geç vardım olmadığımın

‘*sua*

Seksapel *Olamayanın* Bulantıları

Dans demek bir deri bir kemik kalmak,
Bu yolda her türlü işkenceyi çekmiş olmak
Çabalamak ama bir türlü görülememek yıldızı parlamışlar
arasında

Diğer herkes sahnedeysen öylece izlemek
İkide bir tuşa basmak
Kimsenin anlamaması hislerini
Her şeyi kaçırmak
Tuvaletle kapanıp ağlamak hıçkırma hıçkırma
Kimsenin yüreklerini vermemesi duymak için

Onlar anlamaz
Bir kırgınlığım olmadı kimseye ama
Dua etmelerini ister, kıskanırım içten içe
Bedenleri dışlanmadı çünkü
Tatmadılar henüz böylesi gerilimi
Sadece “iyi niyetli” ve “mutluluk saçmaları”yla
görülüyorlar çünkü
Yediklerinden pişman olacakları bir şey yok
Bulantı diye bir şey yok onların hayatında
Yeteri kadar *seksapeller* çünkü

Harika İğneplik



Etamin Çalışması: Hayrunnisa Tütük



Görsel Anlatı: Bülent Deniz Akbostancı

Kırksekiz

Sinenden sızan kelimeler nefesimde fısıltı
Sürgün bir bülbül bizden gitgide uzaklaştı
Yüreğindeki az misafir beyaz bir sancakta karartı
Şimdi nerden çıktı bu nerden çıktı beni bıraktı

Sahi, neden baktım yüreğindeki sesi kısık kuşlara
saatlerce ben
Kederin ipliklerini  r p bir bir çaldın benden
Artık bilmiyorum, neyi okuyorum bu yıpranmışlıklardan
direnen
Yıpranmışlıklar arasında neyi okuduğunu bilmez olan sen

Coşkudan uzak, durgun ve ak, bülbüllerin çetrefilli
meseleleri
kızıl sancaklar dikili dağların sabrı kahrolmuşt,
kırksekiz geceleri
yarı seslerin çıkmazları, zindanlarda zincir zincir bağı
birileri
oldun, yok oldun, eksiltti sözlerin kanıma nakşedilen
kutsiyeti

sırra ermiş aşk, sevdıyla kavruk canlar, yitik sokaklar
insanları doğuruyorsun ki yaralarından seni bir bir
göğsünden bıçaklar
sakın bakma, gözlerinle bükersin dağları, kaçma bir kalbi
fark etmeden yakalar
ve dönme ardından
Arkanda kalan, toprağın ve yasaklar

Şevval Özdemir

.....

Ben sana kışın ulaştım,
Yazın ulaşamadım.
İki rengi bir araya,
Bir türlü tutturamadım.
İnsan sevdiğiyle gömülürmüş
 üzerimdeki toz toprak oldun-
 Ciğerlerimin her geçen gün dibini doldurdun.
 hep karanlık; mavilik akıp gidiyor boynundan,
 dudaklarım bir zamanlar karnına değmişti
 unuttum şimdi zamanı-
kasımdı, aralıktı ama sıcaktı.
bütün renkler birbirine dolandı-
Çarşaf larım dağınık, isteklerim ürkekti
parmak uç larım birini fethetti.
Bir kabukta yeşerip durdum-
Rengimi
her
kes
sol
dur
du.

Naz v

15.17

I want to call
Hear your voice does not matter
Keeping me awake
Please keep me awake.
Like a morning breeze
And the sunlight sinks
Another reason to open my eyes
Until pressure creeps.
But like hydrogen and oxygen
Could be a fireplace
Or a peaceful space.
I want to hear your story
Of yours and embody
With my soul and breath
Feel it in my skin, in my bones.
Can break it then fix it
Eventually
With time if it spends with you
Would be fireworks
And deep seas

Cey

Nergisin Suçu / Benim Suç Ortaklığım

En üst kattan ankara'yı izlemek güzel gelse de
yokuşa kurulmuş bir apartmanın
arkadan zemin önden balkonlu dairesinde her sabah
hırıltılı kedileri ve yüzünü görmeyi tercih ederdim
ya da geri dönmeyi o rutubetli evime
tesadüfen penceresimin önünden geçmeni
seni o yeni aldığın ayakkabılarından tanımayı
bir alt sokağымda içtiğın çayların tadını almayı
dudağından
en sevdiğin ve bensiz kokteylleri
ve tüm taksimetrelere adını yazmayı...
kader birkaç yıl önceki senaryoymuş da şimdi oynanıyor
gibi
ben sandalcı yokuşunu tırmanırken, yaban mersini
alıyormuşsun bir marketten
henüz arkadaşının aklında bile yokmuş o gelinlik
biz bundan yıllar önce de yan yana durmuşuz
karşı kaldırımlarda beklemişiz ışığın yanmasını
buna in-yun deniyormuş bir filmde görmüşüm.

Biraz para kazanmak ve köşeyi dönmekti benim için
istanbul
iş çıkışlarında kahve içmek belki, birkaç arkadaş edinmek
vapura binmek ve bunun hep romantik olduğunu
düşünmek
ama şimdi başka bir istanbul var hatta üç tane
senden önce, sonra ve seninle

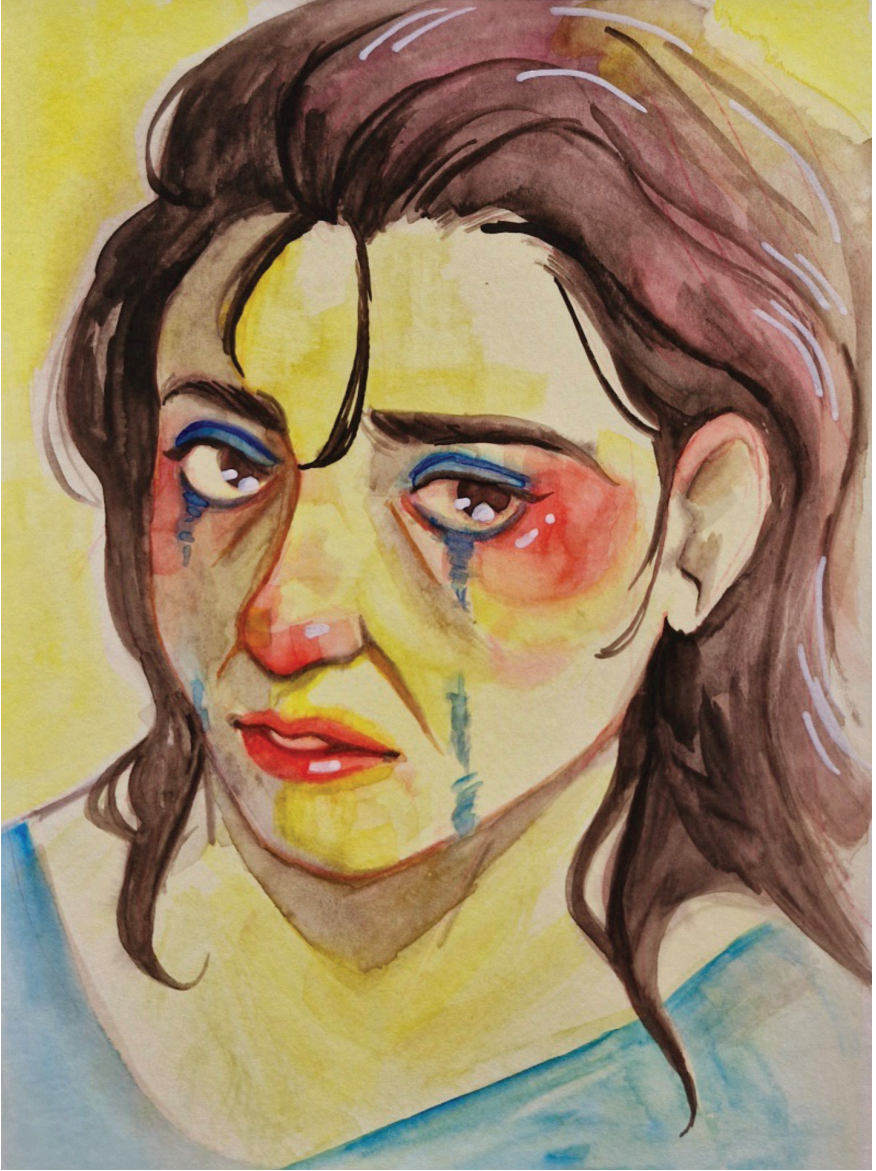
Sana çok geç kalmaya üzülsem de
erken de gelebilirdim ve senden hiç haberim olmazdı
yani bize düşeni yapamadıysak

tam vaktinde orada olamadıysak eğer
şimdi tam vaktinde ayrılmamız gerek.

Nergisin mevsimi de değilmiş zaten
daha pahalı bir şey satmak için mi bilmiyorum ama
böyle bir bilgi verdi çiçekçi çingene

Nergisin mevsimi değilmiş ayşegül
galiba bizim de öyle.

Onur Berkan Bozkaya



Suluboya: Ezgi Aslan

Hanîn

Sırtına yüklü bir gökyüzü dikiyorsun şimdi
Zaman keder iplikleriyle bağladığında nefesimi nefesine
Iraklarda buluşacağız, kaderinilmeklerinde, düğüm
çözülmeden

Sırtıma durmaksızın akan bir zehir saplıyorsun kaleminle
İçime sesin, zamanın açtığı yara kalbime kadar sızıyor
Sevgili, yaralıların ordusundan mısın?
Yaralıların ordusunda ki can doğuruyorsun çökük
sırtından

Bir uyku, ki zaman içinde zamandan noksan
Yıldızının sivri köşesi saplanmış günahlarının zevcesi gibi
Ve orada zincirlenmiş tüm günahlarımın kölesi

Anlamadığım bir lisanla mühürledin dudaklarımı
Ne ben dönebilirim oraya, ne sen çıkabilirsin buradan

Şevval Özdemir

I am the child of God,
dancing barefoot for him to stir my heart
into his sacred path.
Mysteries frighten me,
yet pull me towards dancing with rising rhyme

We are the children of the sun
do you see my tears
Do you sense what's nearby
Tiny whispers of yourself
moving your eyes, not your mind

Are you grieving
The loss of your shining star?
The gleam you once discovered
and tore away from yourself

Is it real
This magic in the moment?
Are these breezes of the Divine,
Or the rapture of my own rhyme?

You lose your memories.
You fall apart.
And now
You are drowning in an endless bliss.
a single drop, merging with the ocean
the bluest one

I am the child of God.
I am no one

babuška

ezik kaplumbağalar

hiç yorulmazdı yollardaki arabalar, susmazdı
telefonlardaki videolar
cayır cayır yanan ormanların çığlıklarını boğardı
hareketli parçalar
soykırım haberlerinden önce sunulurdu sponsorlar
makyaj malzemeleri uğruna kör bırakılırdı tavşanlar
fareler, maymunlar, köpekler, domuzlar
kara sularda sırtüstü yüzerdi balıklar
gol sevinçlerinde havalanırdı yağda kavrulmuş kanatlar
ve içinde kesik kol bacakla bulunurdu bavullar
analar babalar, kızlarının ardından her gün ağlar
kim takar? gideceğimiz yollar, izleyeceğimiz videolar var

yeşiller doygunluğunu yitirdi
kim kısıtı kontrastı?
duyamaz oldum gündoğumu kuşlarını
kime verdim milyonları, kulaklarıma takmak için
şu tıkacı?
bluetooth gerçi, kablosuz, sevmeyiz teması
bundan mı olmadı yıllardır hafifleten yalnızlığımı?

yakardı kızgın güneş sırtları, boyunları
cezalandırırđı sözümona insanları
kim takar? aç oğlum klimayı
arabamız da pek hızlı
süspansiyon hissettirmez ezdiğimiz kaplumbağayı
umursamaz kimse can çekişen zavallıyı
duyan olmaz atamadığı çığlıkları
duran olmaz kaldırmaya naaşını

çıplak yolların bitki örtüsüydü ezik kaplumbağalar
yavru bir kedinin bedeni istanbul yolu'nda sızlar
dün gördüğün sokak köpeğı eskişehir yolu'nda yatar
atatürk bulvarı'nı güvercinlerin organları boyar
renksiz bırakılmış insanlar
hayata bir şekilde renk katar
elbet akar zaman, biter çağlar
fakat insan oldukça dinmez bu dünyada yaslar
medeniyet dediğın tek dişi kalmış canavar
eseri yollarda yatan ezik kaplumbağalar

-zira, barış.

bir kaşık su

böyle ulu orta
açık saçık
sevilir mi biri?
göz göre göre aşık olunur mu?
içten içe sevmeli insan
tek kelime etmeden
bir ölünün kulağına
ilahi fısıldarmışçasına
tekrar etmeli
her bir iffetsiz dizeyi

*yoksun yoksun
farz olan şiirlerim
haram oldu boynunda
mıh gibi saplandı göğsüme
kaburgalarım çatladı
ama sen yine var olmadın*

cümlenin bittiği yerde
kendi karanlığında
boğularak
sessiz sedasız
durup dururken
yaşayarak

ne onu aşk
ne beni şiir durdurur

Zelaus

بن بست

تنهایی
تنها از دور زیبا بود
چگونه نخواهمت
چگونه فراموش کنم
میان تاریکی
پایان همه چیز
به تو می رسد
چشم هایت
مرا به زندگی وا می دارد
انتظار پشت انتظار
فاصله پشت فاصله
زخم پشت زخم
گم می شوم
در انزوای خاک و خاکستر
میان تاریکی
همه ی فکر ها
پنجره ها
راه ها
... به تو می رسند

Sophia Jamali Soufi – Iran

Çıkamaz Sokak

(Şiirin Türkçeye çevrilmiş hali)

Yalnızlık sadece uzaktan güzeldi
Seni nasıl istemeyeyim
Seni nasıl unutabilirim
Karanlığın ortasında
Her şeyin sonu sana ulaşır
Gözlerin beni yaşamaya zorluyor
Bekleme üstüne bekleme
Mesafe üstüne mesafe
Yara üstüne yara
Toz ve küllerin izolasyonunda kayboluyorum
Karanlığın ortasında
Bütün düşünceler
Pencereler
Yollar
sana ulaşır ...

Sophia Jamali Soufi – İran



Etamin Çalışması: Hayrunnisa Tutuk

Putların Ardından

tutkunluk içimdeki
cayır cayır susuzluk

gökteki meleklerin hal hal sesi
senin yüzünden duyulmuyor

zambak zambak bu sessizlik
arştan dökülüyor

arsızlık ve taşkınlık
kellenden sonsuza sarkıyor

yok oluş günlerinden söküp aldığın putları
göğüs kafesine sok

tozlu eteklerden indiğinde
göreceksin cehennemi

sen yanacaksın
mecbursun,
kül pervasısın,
meczupsun
ufak bir yıldız,

hepten yok olacaksın

‘*sua*

Bilge yaşı kadınlar görüyordu.

Zamanın başlangıcında,
kendi düşüncesinde direten ve yalnızca gördüğüne
inananların
çooooook çooooook uzun çağlar sonrasında yaratacağı yıkımı.

Onlardır ilk tohumu nükleer bombanın ve ırkçılığın.
Onlardır ki ilk tohumu homofobikliğın ve biyolojik
silahların.

Fakat yaşı bilge kadınlar biliyordu,
Bu *olmak* zorundaydı.
Zira, elbet bir an olacaktı ki insan,
Ayrımcılığa gitmesin.
Ayırmasın kendinden başkasını,
Görmesin üstün kendini
Yenilmesin egoya
Ve açmasın alanı özgürlüğün
İnsanın ve yaradılışın.

Tanrının dahi karışmadığı insana
İnsan işte böyle karışacaktı.

Bilirdi yaşlı bilge kadınlar
Ve *susarlardı*.
Zamandan eskidir suskunlukları
Ve depresyon olur yankısı
Vererek vahşî kadına
İki ucu keskin kılıcı:
Zamana ve mekana
Uzanıp keser
O yabancı doğası.

Bilirdi bunu
Yaşlı bilge kadınlar
Ve sustular durarak
Zamanın başlangıcında.
Nehirlerin akmaya yeni başladığı
Ve gözün yeni gördüğü
O kadim çiğ başlangıçta.

Özge Şevval Güler



Fotoğraf: Nğit Burak Yılmaz

İroninin Gölgelelerinde Bir Kurban

Dana aldım,
iri yarı.
Baktım: 1 ton var,
2 ton yok.
Kesirim kurbanda;
kaç milyon bayıldım danaya!

İşçim var,
çelimsiz.
Baktım: 60–70 kilo var,
80–90 kilo yok.
Kesirim hayatını;
birkaç kuruş verdim işçiye.

Takvada birinciyim:
Kurban kesiyorum çünkü,
cennet çok yakın hissediyorum.

Gaflette birinciyim;
İşçinin hayatını yiyorum çünkü,
cehennem şah damarımda hissediyorum.

Talha Hamza Özel



Dijital Çizim: *Saklı Denizkızı*
Bülent Deniz Akbostancı

Deniz kızları herkesin hayatında bir şekilde mevcuttur. Gezilen sokaklar, kıyafetlerin etiketlerinde, markaların maskotlarında, kalemlerin üstündeki desenlerde. Bize aslında her ne kadar acına acına “Deniz kızları gerçek değil çocuğum.” deseler de onlar bizi kuşatmış ve varlıklarını gizli ya da saklı hissettirmişlerdir. Modern dünya sayesinde onları şirin birer para kazanma aracı olarak görmemiz yanı sıra, deniz kızlarının saklı anlamları bize daha karmakarışık anlar da gözükte.

Umutlarım Ően Őakrak

Duyumsadığım her an
Bir serçe çırpınıyor Őuramda
Ve kanat takıp uçuuyorum takla ata ata
Hangi bilinmez yol var ise koŐuyorum
Çocuk sevincimi görmelisin

Kaç zaman geçerse geçsin üstünden
Kaç yaz kaç kış kaç bahar
Yeni bir seremoniye uyanıyor doğa
Kuşlar çiçekler böcekler
Ki bende on binlerce sevgi

Ve sana doğan her sabah
Yaşanılacak her ne varsa hayatta
Sen oluyor sessiz bir çığlık
Sana devinmenin mutluluğunu yaşıyorum
Hücrelerimin her noktasında

Tutuyorum yüređimdeki çocuđun elini
Yeni bir Şehir kuruyorum kendime
Gökyüzünün en derin mavisinde
Tüy gibi hafif mutluluđum
Umutlarım Ően Őakrak

Cemal Karsavran

Akdeniz'in Bir Köşesi

Bir denizi düşün
içindesin
güneşin son kırıntılarını görüyorsun
yüzün o kaymak akına dönük
saçların senden bağımsız salınıyor
bir ahtapotun sekiz koluna dönüyorlar
belki on, on iki...
tatlı bir serinlik saracak bedenini
köpükler milim milim yüzeye çıkıyor
iniyorsun, karası görünmeyen derinliğe
arınmanın kendisi denli öz
arınmak denli sessiz
arınmak denli camgöbeği
camgöbeğiyle mavinin valsini
fırtına öncesi son bir sessizlik
dalga görünmeyen son zaman taneleri
tadını çıkar
bat en derine

Harika İğneiplik



Suluboya: Ezgi Aslan



